

Protivja

Anton Debeljak

Na prstu v parku sem sinico nosil.
„Zagrabi, zame!“ Jaz pa duše čiste
sem pustil ptico med zelene liste.
Zaman me je možak usluge prosil.

Gredoč naprej momlja: „Oh, kakšen osel!
Ta spada res med idiote tiste,
ki zove svet jih rad idealiste.
Ta strada, kjer lahko bi bujno kosil!“

Tegà, prijatelj, kriva je Narava,
ki vse na svetu belem izravnava:
razumnik često z bedo se otepa,

ko tumpec v izobilju zlatem pluje.
Mladenka lepa je duhovno slepa,
ko grbec iskre duhovite kuje.

Papagajček Kiki

Prijatelju Jožetu Kersniku

Igo Gruden

Pet otrok imá prijatelj Joža,
dan na dan teh orglic glas poslušá;
ko s pogledom milim jih poboža,
kakor roža se odpre mu duša:
dva sta majhna, trije so veliki
in težkó mu je to breme nesti,
a zato jim je tovariš šesti
papagajček Kiki.

Nizka hiša v strmi breg oprta,
jablane krog nje, molk in samota;
s senco strehe okenca zastrta
mračno zrejo v solnce preko plota:
ko v tišino planejo vzniki,
pet otrok zdaj vidi v mraku cvesti,
ves preplašen pa ne ve, kam sestí
papagajček Kiki.